Ürrikesseks aiaks se aitas ka wahhel; agga teine kord sain sest maenitsussest jälle tulise wihha peäle, prukisin keige alwemad sannad nende wasto, sõimasin neid, ja ollin surelinne se peäle, et piddin maia Pea ollema, kellele ei üksi perres ei tohtind käsko anda temma ellamisse wisi pärrast. Nisugguse waidlemisse ja taplemisse järrele wõtsin järsko kübbarat kätte, astusin wälja, ja ei kalland mitte enne kui õhtul hiljaste koio pole. Üsna raske peaga ja nukra melega wiskasin ennast siis sängi peäle mahha. Hommikul teggi naene ja emma ennast teggemist oue ja põllo peäl, sest et ei tahtnud mitte ennast minno liggi anda. Kui pärrast jälle tuppa astusid, ollid mollemad kurwanäolisseks nähha, ja minna tunnistan, et nende waikne kurwastus hopis ennam minno südame peäle hakkas, kui keik nende ärdad maenitsemissed ja pallumissed, mis siit sadik ollid katsunud. Se järrel läks näddal mõda, et wina prukimist mahha jätsin, ja truiste tõ



kallal ollin. Siis agga kippus wanna meleto tuio jälle järsko ning nago ue rammoga minno peäle, ja minna ei kalland iggal õhtul mu wisil kui üsna joobno peaga koio pole.

Pärrast sedda sündis, et minno jummalakartlik emma omma waewalisse ello meära kätte sai. Omma surma wodi peäl olli temma silma pissarattega mind ärdaste ja halledaste pallunud, jomist wissiste mahha jätta, mis minna temmale ka lubbasin. Naene hakkas nuttes mo kaela ümber kinni, ja wannutas mind ellawa Jummala ja minno hinge peäsemisse jures, et piddin omma kindlat tootusse sanna selle wagga surrijale temma wiimse ello tee peäle kasa andma, ja sel wisil temma lahkumisse tunnikest temmale kergitama. Se kihwatas ueste minno südant. — Mattuksed toimetasin ausaste, ja hoidsin omma targat meelt seäl jures. Kui need päwad mõda ollid, wõtsin omma maia ning perre tõõd tuggewaste kätte, ja saatsin sest palio head

Eesti-ma rahwa Kalender 1849, lk. 27